

Kázání: 152. O pastýřích pod Milešovkou

Kázání

MILEŠOVKA VRCHOL 837 m	
PESÍ PRASA KČT	
NAD VELEMÍNEM	1 km
VELEMÍN (MOTOREST)	5 km
LOVOŠ (TUR. CH.)	12 km
KČT	
MILEŠOVKA (ROZC.)	0,5 km
ČERNČICE	2 km
LUKOV (ROZC. ZNAČ. CEST)	8,5 km

O pastýřích pod Milešovkou

Kázání

O pastýřích pod Milešovkou

1. čtení: Izajáš 52, 7 - 10

7 Jak líbezné je, když po horách jdou nohy toho, jenž poselství nese a ohlašuje pokoj, jenž nese dobré poselství a ohlašuje spásu, jenž Sijónu hlásá: „Tvůj Bůh kraluje!“

8 Slyš! Tvoji strážní pozvedají hlas, plesají společně, protože na vlastní oči vidí, že Hospodin se vrací

na Sijón.

9 Zvučně spolu plesejte, jeruzalémské trosky, vždyť Hospodin potěšil svůj lid, vykoupil Jeruzalém.
10 Hospodin obnažil svou svatou paži před zraky všech pronárodů. I spatří všechny dálavy země spásu našeho Boha.

2. čtení: Lukáš 2, 8 – 20

8 A v té krajině byli pastýři pod širým nebem a v noci se střídali v hlídkách u svého stáda.
9 Náhle při nich stál anděl Páně a sláva Páně se rozzářila kolem nich. Zmocnila se jich veliká bázeň.
10 Anděl jim řekl: „Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechnen lid.
11 Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán, v městě Davidově.
12 Toto vám bude znamením: Naleznete děťátko v plenkách, položené do jeslí.“
13 A hned tu bylo s andělem množství nebeských zástupů a takto chválili Boha:
14 „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení.“
15 Jakmile andělé od nich odešli do nebe, řekli si pastýři: „Pojďme až do Betléma a podívejme se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil.“
16 Spěchali tam a našli Marii a Josefa i to děťátko položené do jeslí.
17 Když je spatřili, pověděli, co jim bylo řečeno o tom dítěti.
18 Všichni, kdo to uslyšeli, užasli nad tím, co jim pastýři vyprávěli.
19 Ale Maria to všechno v mysli zachovávala a rozvažovala o tom.
20 Pastýři se pak navrátili, oslavující a chválíce Boha za všechno, co slyšeli a viděli, jak jim to bylo řečeno.

Sestry a bratři,

představte si, že pasete ovce na loukách třeba někde pod Milešovkou. Zahnat je každý večer do chlíva nemůžete, jelikož je to moc daleko. A protože se po okolních lesích potulují hladoví vlci a všehoschopní zloději, musíte s ovci nocovat pod širákem a hlídat je.

Zaměstnání nic moc, furt pryč z domova, kromě ovcí nikde kolem ani živáčka. Nejhorší je, že člověk ztratí kontakt s rodinou, přáteli i sousedy a když se doma jednou za čas na chvíli objeví, navázat se už moc nedá.

Pastýř je prostě tak nějak trvale vyloučený ze všeho společenského dění, není u toho, když děti rostou, nemůže do kostela ani do kina, v obci ani církvi nemá žádné slovo, protože neví, co se odehrálo a co se děje. Pastýř je prostě po všech stránkách outsider.

Samozřejmě si k obrazu pastýře pod Milešovkou musíme ještě přimyslet, že neexistují žádné chytré ani hloupé mobily, žádná auta, dokonce ani bryčky tažené koňmi.

Já vím, představit si tohle všechno v našem přívětivém Středohoří, kde je od vesničky k vesničce coby kamenem dohodil, se dá jen těžko. My se o to ale přece jen pokusíme, protože dneska slavíme svátek Kristova narození a nejedna česká nebo moravská koleda Marii s Josefem a Jezulátkem

zasazují právě do českých nebo moravských reálií.

Naši předci obvykle z vesnice, kde žili, celý život paty nevytáhli, navíc nebyla žádná televize, a tak si představovali, že se vánoční příběh neodehrál někde ve Svaté zemi, ale v jejich okolí. Má to něco do sebe. Události, co se staly kdesi daleko v cizině, s jinými lidmi, pod jiným podnebím a jinými vladaři, než známe, mohou vyznít jako sice hezké vyprávění, ale bez souvislosti s tím, jak sami žijeme a s čím se potýkáme.

A tak si tedy dneska dáme tu práci a představíme si, že se všechno odehrálo právě tady u nás.

Kde jsme to skončili? Jo, pastýři pod Milešovkou. Vzhledem k jejich povolání a stylu života není divu, že vypadají poněkud zpustle. Určitě jsou zarostlí a neholení, a pro nějaké to hrubší slovo nechodí příliš daleko. Když žijete dlouhé týdny a měsíce mimo civilizaci, civilizační návyky vyprchají na to ta ta.

A když se pak na pár dnů ukážete doma, nemáte si s lidmi moc co říct protože nejste součástí jejich příběhů. Říká se tomu život na okraji společnosti, nebo tak nějak. Proč to zmiňuji? Především jako ujištění, že evangelium je určeno opravdu všem. Překvapivě Bůh se zvěstováním začíná právě u lidí docela na okraji.

Jak to bude dál? Představte si, že takhle v noci na vás přišla řada, musíte být vzhůru, kdyby náhodou nějaký ten vlk nebo zloděj dostali chuť na skopové. Ovce podřimují v ohradě postavené z chrastí a vaši parťáci spí pod plachtou opodál.

Najednou z ničeho nic vedle vás stojí anděl Páně a všude plno světla, jako kdyby na vás někdo svítil silným reflektorem. Nevím jak vy, já bych se nejspíš děsně vylekal. Určitě jste už zažili situaci, kdy jste do něčeho zabrání, třeba v dílně nebo na zahradě, a najednou bezděky koutkem oka zahlédnete, že vedle vás kdosi stojí. Je jedno, jestli někdo z rodiny, soused nebo pošťák. Prostě se leknete.

Aby se nikdo nemusel z náhlého zjevení postavy vedle sebe lekat a děsit, běžně se dnes před vstupem do jiného prostoru ohlašujeme zaklepáním na dveře. Jenže zaklepejte při návštěvě pastýřů na dveře, žádné tam na pastvině nejsou! Úlek je prostě nevyhnutelný.

A jak tak ten anděl Páně pastýře nechtěně vylekal, hned se snažil je uklidnit, že prý ať se nebojí, že nepřišel strašit, lekat ani děsit, ale naopak předat radostnou zprávu: „Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechnen lid.“

No, nevím, nevím, jestli by andělovi rozespálí pastýři pod Milešovkou s mžourajícíma očima rozuměli. Nejspíš by musel použít nějaké místní nářečí. Jako třeba: „Nebojte, chlapi, nechtěl sem vás vyděsit. Mám vám jenom vyřídit, že je všechno na dobrý cestě, že se narodil budoucí král, kterež všechny lidi v týhle zemi vytáhne z jejich svrabu.“

Jenže i kdyby nakrásně pastýři andělovi tentokrát rozuměli, pravděpodobně by to s nimi moc nehnulo. Možná tak před dvěma a půl stoletími, za Marie Terezie, by ještě zpráva o narození následníka trůnu mohla nějakou radost a naději v poddaných vzbudit. V dnešní době už ale rozhodně ne. Dneska chceme mít všechno hned a ne čekat až dosáhne nějaké královské mimino dospělosti a potom možná, snad...

Žijeme v době, které se někdy říká instantní. Když chceme jíst, sáhneme do mrazáku a hodíme to do mikrovlnky, když si chceme odpočinout u moře, sedneme do letadla a za pár hodin jsme na místě, když se chceme něco dozvědět, zeptáme se googlu a hned máme jasno.

Radovat se z miminek sice umíme, ale ne proto, že bychom si snad od nich slibovali zázraky. Ty

čekáme zejména od předsedů vlád a prezidentů. Když s nimi nejsme spokojeni, snadno je ve volbách vyměníme za jiné, kteří skýtají větší naději, že ekonomiku a postavení země nějak zachrání.

Tak nevím, nevím, nějak se nám ta představa, že se vánoční příběh odehrává u nás v Ústeckém kraji, zadrhává. Došli jsme k názoru, že by pastýři pod Milešovkou nejspíš nakonec anděla poslali do háje.

Jedině, že by svou novinu trochu přizpůsobil dnešní instantní době. Musel by jim to říct třeba takhle: „Nebojte, chlapi, nechtěl sem vás vyděsit. Mám vám jenom vyřídit, že je všechno na dobré cestě, že prezidentem bude bývalý premiér – *pomáhá lidem, proto Babiš.*“

Nebo by anděl pastýřům sdělil, že prezidentem bude generál Pavel, který *vrátí Česku rád a klid.*

Nebo že prezidentkou bude Danuše Nerudová – *změna, která nastartuje Česko.*

Nejhorší je, že si nemusíme být úplně jistí, kterého z těch tří by nám anděl měl vlastně zvěstovat. Můžeme se vzájemně lišit v názorech. Žádný prezident ostatně není ideální. Některý je sice horší než jiný nebo jiná, ale ať už tam na hradě bude kdokoli, určitě to nebude žádný spasitel a určitě tam nebude sedět věčně. Naštěstí.

Možná, že by se nakonec pastýři pod Milešovkou kvůli příštímu prezidentovi či prezidentce šeredně pohádali, nebo by možná jen mávli rukou ve smyslu „ať si tam nahoře je kdo chce, pro nás tady v kopcích se stejně nic nezmění“. Možná by jim to ale nedalo a nakonec by k volební urně do Velemína přece jen zašli, protože naděje na změnu k lepšímu je přece jen silná motivace.

Pastýřům nad Betlémem, jak jsme o nich četli v evangeliu, to nedalo okamžitě, jak novinu uslyšeli. Nečteme, že by se přeli nebo rezignovaně mávali rukama, nýbrž honem spěchali, aby byli u toho, když začíná nová etapa dějin.

Docela jistě si to ale každý představoval po svém. Někdo že tenhle nový král bude *pomáhat lidem – proto mesiáš*, jiný zase že *vrátí Judsku rád a klid*, další zase že bude *změnou, která Judsko nastartuje*.

Nejspíš ale nikoho z judských pastýřů nenapadlo, že je tenhle nový Spasitel zachráně ne nějakými mocenskými prostředky nebo svou ekonomickou erudicí, ale soucitem a osobní obětí. Pastýři nad Betlémem i nad Milešovem si prostě zvěstování o nově narozeném králi nebo o nově vypsáných prezidentských volbách mohou vykládat různě, mohou mít různé představy a různá očekávání.

Vlastně je to přirozeně lidské, nic, nad čím bychom se měli pohoršovat. Podstatné ale je, že se zvednou a jdou, jedni do Betléma, druzí do Velemína. I kdyby se totiž anděl uzvěstoval, bez tohoto rozhodnutí být při tom, když se mění dějiny, by všechno zůstalo při starém.

Co bylo po téhle vánoční události s pastýři dál, evangelista Lukáš nic nepíše. Protože to byli lidé jako my, můžeme si to zase nějak domyslet.

Některý na Mesiáše Ježíše třeba postupně zanevřel, protože si od něj sliboval víc. Jiný nad ním třeba po čase jen mávnul rukou, protože sám si na kopcích s ovciemi nijak zvlášť nepolepšil.

Ale třeba se přece jen mezi pastýři našel někdo, kdo pochopil, že výkon státní moci, ekonomika nebo národní prestiž nejsou zdaleka všechno. Tyhle veličiny se v průběhu času mění, jednou jsou nahoře, jindy dole.

Možná ten někdo pochopil, že daleko důležitější je, aby si lidé uchovali naději a soucit, aby byli ochotní jeden pro druhého něco udělat.

Anděl narozené nemluvňátko v dnešním čtení označuje jako Spasitele a Krista Pána protože s uvedenými vlastnostmi se lze později v Ježíšově životě skutečně setkat. U prezidentů to není zdaleka vždycky samozřejmé. Proto je třeba volit obezřetně, nejlépe toho, který už nějak svým dosavadním životem prokázal, že mu hodnoty, jež reprezentuje král Kristus, nejsou lhostejné.

Ať už si ale národ vybere z prezidentských kandidátů kohokoliv, jedno je jisté: budou vládnout jen do času. To Spasitel Kristus Pán je králem králů jednou provždy. Svět je v dobrých rukou. Jde jen o to, zda Ježíšově soucitné a obětavé vládě dáme v našich životech prostor.

PeČ

SPCH 25. 12. 2022

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté – Síť víry](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj Baptisté – Síť víry](#)